

Arrest

nr. 50 768 van 4 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 6 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 5 augustus 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. CLAES, die loco advocaat D. CHABOT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 juni 2008 heeft verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 23 februari 2009 werd deze aanvraag zonder voorwerp verklaard door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen.

1.3. Op 8 oktober 2009 diende verzoeker een tweede maal een aanvraag om verblijfsmachtiging in, opnieuw op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.4. Op 29 juli 2010 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.3. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 5 augustus 2010 betekend. Zij vormt de eerste bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“(…) Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Niettegenstaande dat betrokkene inderdaad sinds 5 jaar ononderbroken in België verblijft, moeten wij na een grondige studie van het administratief dossier vaststellen dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A. De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene heeft Nederlandse taallessen gevolgd, legt diverse getuigenverklaringen voor, heeft diverse sociale banden, is werkwillig en legt een “werkbelofte” voor), dit doet niets af aan de voorwaarde van wettig verblijf voor 18 maart 2008 of een geloofwaardige poging (supra). Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Betrokkene beweert eveneens dat hij in aanmerking komt voor een regularisatie op basis van andere humanitaire situaties. De bewering dat hij jarenlang in de onzekerheid heeft geleefd, dat zulk leven niet humaan is en dat hij zich in een kwetsbare positie bevindt is echter volledig te wijten aan zijn eigen houding aangezien hij tot op heden illegaal in België verblijft. Aldus vormt bovenstaande bewering op zich geen grond tot regularisatie.

Wat betreft de relatie die betrokkene onderhoudt met Mevrouw (I.R.); om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15/12/1980.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig)dagen na de kennisgeving. (...)”.

1.5. Op 5 augustus 2010 wordt het in punt 1.4. bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, die gemotiveerd is als volgt:

“(…) De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten (art.7,al.1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort/en of een geldig visum (...)”.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van de “materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur zoals weergegeven in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker kan niet akkoord gaan met de motivering van de bestreden beslissing. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

1. Voorafgaandelijk:

Verzoeker kan uit de bestreden beslissing opmaken dat er over een aantal punten geen betwisting bestaat:

- Zo voldoet verzoeker aan de verblijfsvoorwaarde en meer dan vijf jaar in België, wat door de verwerende partij geenszins ontkent werd;

- Verzoeker voldoet bovendien — eveneens volgens verwerende partij — aan de integratievoorwaarden. Verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing overduidelijk dat verzoeker deze voorwaarden vervult;

2. Met betrekking tot het niet vervullen van de geloofwaardige poging.

De Richtlijn van 19/7/2009, die na vernietiging door de Raad van State nog slechts mag gehanteerd worden als een leidraad voor de beoordeling van de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, stelt dat er bovendien nog moest voldaan worden aan een bijkomende voorwaarde:

Zo stelt men dat verzoeker niet alleen moest voldoen aan een meer dan vijf jaar verblijfsvoorwaarde in België, doch dat hij tevens voor de datum van 18/3/2008 een geloofwaardige poging diende ondernomen te hebben met het oog op verkrijging van een verblijfsvergunning.

Verzoeker ontkent geenszins dat hij zijn eerst geloofwaardige poging slechts heeft gedaan op 12/06/2008, zijnde slecht 2 en een half maand na 18/03/2008;

Dat echter bij de beoordeling van de aanvraag van verzoeker verwerende partij een mathematische afweging gemaakt heeft, zich uitsluitend en alleen steunende op de woordelijk neerslag van de vernietigde Richtlijn van 19/7/2009;

Dat het Arrste van de Raad van State de Richtlijn echter erga omnes heeft vernietigd.

Dat zulks inhoudt dat niet alleen de beslissing niet meer kan aangewend worden tot ondersteuning van de aanvraag van verzoeker, maar dat tevens de Richtlijn niet meer kan aangewend worden tegen verzoeker door verwerende partij, ze werd immers erga omnes vernietigd;

Dat hieruit dient afgeleid te worden dat verwerende partij aldus diende de motiveren waarom de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden (zie zijn eerste aanvraag 9bis van 6/2008 en de aanvulling van 10/2009) niet zouden voldoen;

In casu blijft verwerende partij in gebreke dit te motiveren;

Verwerende partij beperkt zich integendeel tot de mathematische toepassing van de Richtlijn (erga omnes vernietigd) en motiveert niet waarom de buitengewone omstandigheden door verzoeker ingeroepen niet voldoende zijn;

Er kan dan ook besloten worden tot een schending van de materiële motiveringsplicht.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.3. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.4. De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de eerste bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: *“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.”* Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling van aanvragen om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 ingediend werden.

2.5. Ter terechtzitting bevestigt de verwerende partij dat met de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Verwerende partij bevestigt eveneens dat deze gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).

2.6. Verzoeker betwist niet dat hij zich beroepen heeft op criterium 2.8. A van de instructie van 19 juli 2009. Dit luidt als volgt: *“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde. Volgende vreemdelingen komen in aanmerking: A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”*

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker het motief van de bestreden beslissing niet betwist dat stelt: *“Wat betreft de relatie die betrokkene onderhoudt met Mevrouw (I.R.); om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15/12/1980.”*

2.8. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk dat hij *“(geenszins) ontkent dat hij zijn eerste geloofwaardige poging slechts heeft gedaan op 12/06/2008, zijnde slecht 2 en een half maand na 18/03/2008.”* Verzoeker bevestigt hiermee de inhoudelijke correctheid van het motief in de eerste bestreden beslissing dat stelt: *“(…) moeten wij na een grondige studie van het administratief dossier vaststellen dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.”*

2.9. Kernpunt van verzoekers betoog is dat hij de gemachtigde van de staatssecretaris verwijt *“zich uitsluitend en alleen (gesteund te hebben) op de woordelijk neerslag van de vernietigde Richtlijn van 19/7/2009”* en dat uit het feit dat deze *“Richtlijn”* erga omnes vernietigd werd door de Raad van State *“dient afgeleid te worden dat verwerende partij aldus diende te motiveren waarom de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden (...) niet zouden voldoen.”*

2.10. De Raad verwijst naar het gestelde in punt 2.4. en wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan het onmogelijk kennelijk onredelijk achten dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend werden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door vreemdelingen die gedurende vijf jaar op illegale wijze op het Belgisch grondgebied

verblijven, een gedragslijn toepast waarbij vereist wordt dat deze vreemdelingen eerder gekend waren door de Belgische autoriteiten, hetzij via een wettig verblijf, hetzij via een geloofwaardige poging om een wettig verblijf te verwerven, waarbij als referentiepunt de datum van 18 maart 2008 geldt, namelijk de datum van een afgesloten regeerakkoord.

2.11. Waar verzoeker vereist dat de *“verwerende partij aldus diende te motiveren waarom de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden (...) niet zouden voldoen”*, gaat hij eraan voorbij dat de bestreden beslissing handelt over de gegrondheid van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging en geen beoordeling inhoudt van verzoekers ingeroepen buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat de aanvraag om verblijfsmachtiging in België wordt ingediend, die betrekking hebben op de ontvankelijkheid van een dergelijke aanvraag, zoals ook de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota. Verzoeker kan geen nadeel ondervinden van het feit dat zijn aanvraag zonder motivering ontvankelijk werd verklaard.

Het eerste middel is ongegrond.

2.12. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Dienst Vreemdelingenzaken is onzorgvuldig te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing. In casu had kunnen rekening gehouden worden met de medische situatie van verzoeker, waarbij tevens een element kan putten waarom de “geloofwaardige poging” tot het verkrijgen van een verblijf pas in juni 2008 en niet voor 18/3/2008 heeft plaatsgevonden; Verzoeker heeft immers een ernstige medische aandoening, waarbij zijn nerven- en bloedvatenstelsel in zijn lichaam ernstig beschadigd is; Hierdoor heeft verzoeker, vlak voor zijn aanvraag in juni 2008 in het ziekenhuis verbleven en was hij amper mobiel; Met deze humanitaire omstandigheden, buiten de wil van verzoeker om werd geen rekening gehouden; De bestreden beslissing werd zuiver en alleen genomen en gemotiveerd op basis van de Woordelijk en Mathematische toepassing van de vernietigde richtlijn, zonder dat er met alle andere door verzoeker opgeworpen middelen werd rekening gehouden; Naast het aftoetsen van de inhoud van de Richtlijn, had men tevens moeten motiveren waarom er in hoofde van verzoeker geen buitengewone omstandigheden bestonden die een toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verantwoorden De bestreden beslissing schendt dan ook niet alleen de motiveringsverplichting zoals hiervoor weergegeven in het eerste middel maar ook de zorgvuldigheidsverplichting door de zaak slechts gedeelte onderzocht te hebben. Om al deze redenen wenst verzoeker dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissingen Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

2.13. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

2.14. Uit de in punt 1.1. en punt 1.3. bedoelde aanvragen, die zich bevinden in het administratief dossier, blijkt niet dat verzoeker verwezen heeft naar zijn medische situatie op grond waarvan hij een verblijfsmachtiging aanvraagt. Uit de zinsnede in zijn in punt 1.3. bedoelde aanvraag, *“Daarenboven verwijst verzoeker naar stuk 39 tot en met 49 (ziekenhuisfacturen, ziekenhuisafspraken) die zijn verblijf eveneens bevestigen van de voorbij jaren”*, gevolgd door de zinsnede *“Dat er derhalve geen discussie over kan bestaan dat verzoeker minimum vijf jaar verblijft in België”* en de afsluitende zinsnede *“Verzoeker legt dan ook de nodige bewijzen voor dat hij duurzaam lokaal verankerd is in België en dat België het centrum is van zijn affectieve sociale en economische belangen”*, blijkt dat verzoeker enkel

verwezen heeft naar medische stukken om zijn verblijf in het Rijk aan te tonen, zoals de verwerende partij terecht stelt in haar nota met opmerkingen.

2.15. De Raad wijst er verder op dat, waar verzoeker opwerpt dat *“Met deze humanitaire omstandigheden, buiten de wil van verzoeker werd geen rekening gehouden”*, hij eraan voorbijgaat dat de eerste bestreden beslissing stelt: *“Betrokkene beweert eveneens dat hij in aanmerking komt voor een regularisatie op basis van andere humanitaire situaties. De bewering dat hij jarenlang in de onzekerheid heeft geleefd, dat zulk leven niet humaan is en dat hij zich in een kwetsbare positie bevindt is echter volledig te wijten aan zijn eigen houding aangezien hij tot op heden illegaal in België verblijft. Aldus vormt bovenstaande bewering op zich geen grond tot regularisatie.”*, waar verzoeker niets tegen inbengt.

2.16. Voor de overige kritiek van verzoeker verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel.

Dienvolgens is het tweede middel ongegrond.

2.17. Waar verzoeker onder het kopje *“middelen tot schorsing”* betoogt dat het *“onmenselijk (zou) zijn om verzoeker te repatriëren naar zijn land van herkomst en de medische behandelingen thans te onderbreken. De gevolgen hiervan doorstaan de evenredigheidstoets niet, en zouden een schending uitmaken van artikel 3 E.V.R.M., op basis waarvan verzoeker recht heeft op een menswaardig bestaan en geen vernederende of menswaardige omstandigheden mag meemaken”* en dit dient beschouwd te worden als een derde middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, dient de Raad op te merken dat de tweede bestreden beslissing slechts het corollarium is van de eerste bestreden beslissing en er enkel toe strekt de illegale verblijfstoestand van verzoeker vast te stellen, die verzoeker niet betwist.

Verder verwijst de Raad naar de bespreking van het tweede middel. Verzoeker kan bezwaarlijk stellen dat de tweede bestreden beslissing de evenredigheidstoets niet doorstaat gelet op zijn medische situatie, indien hij deze medische situatie niet ingeroepen heeft om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het komt verzoeker toe om op grond van zijn medische toestand een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wat blijkens het administratief dossier niet gebeurd is.

2.18. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM. vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144 754), wat verzoeker nalaat te doen.

Dienvolgens is het derde middel ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA